

aspoň na straně zaměstnanectva, jako druhý smluvník však se účastní dohody toliko jednotlivý zaměstnavatel. Účelem takových smluv jest, aby zaměstnavatel nebyl nucen s každým zaměstnancem vyjednávat smlouvu služební nebo pracovní zvlášť, aby spíše všechny měly stejný obsah, poměry v podniku se ustálily a tak se předešlo rozporům mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Ale smlouva kolektivní, jsouc jen rámcovým vzorem pro uzavírání smluv individuálních, nenahrazuje je, nýbrž jest třeba, aby zaměstnanec byl zaměstnavatelem do práce přijat. V tom právě záleží individuální smlouva služební a kolektivní smlouva uspořuje stranám jen vyjednávání obsahu. Ani služební poměr dovolatelův nebyl založen kolektivní smlouvou, k jejíž platnosti vyžaduje § 17 g) zákona č. 698/1920 Sb. z. a n. usnesení společné schůze představenstva a dozorčího výboru pokladny, nýbrž individuální smlouvou. Ježto šlo o takovou individuální smlouvu Okresní nemocenské pokladny se žalobcem, mohla býti platně sjednána představenstvem a její platnost nezávisela na platnosti kolektivní smlouvy, třeba kolektivní smlouva dala podnět k tomu, aby představenstvo sjednalo individuální smlouvu. Že by kolektivní smlouva obsahovala ustanovení příčící se zákonu nebo dobrým mravům (§ 879 obč. zák.), takže by se jejich převzetím do individuální smlouvy též tato smlouva stala neplatnou a pro strany nezávaznou, nebylo tvrzeno ani prokázáno. Nebylo tudíž ani třeba uvažovati, zda kolektivní smlouva pozůstává po právu, nebo zda byla neplatná pro nedostatek formálních náležitostí.

Čís. 15747.

Ustanovení § 151, odst. 3, posl. věty, ex. ř. platí i po účinnosti § 1, odst. 2, zák. č. 1/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1937, R II 536/36.)

P r v ý s o u d odložil podle druhé věty třetího odstavce § 151 ex. ř. dražební řízení na půl roku. **R e k u r s n í s o u d** zrušil toto usnesení. **D ů v o d y:** Jde o městský dům s dílnami, takže nelze užití ustanovení § 151, odst. 3, ex. ř., jež se týká jen dražebního řízení venkovských statků a pozemků.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Ustanovením § 1, odst. 2, zák. č. 1/1933 Sb. z. a n. bylo nejnížší podání stanoveno jak při venkovských statcích a u pozemků, tak při domech stejnoměrně na dvě třetiny odhadní ceny. Z toho usuzuje stěžovatel, že platí nyní i při domech táž zásada pro pokračování v dražebním řízení jako při venkovských statcích a u pozemků, totiž, že nemůže býti navrženo nové dražební řízení, dokud neuplyne půl roku od dražebního roku. Avšak pro tento závěr není v zákoně opory. Zákon č. 1/1933 Sb. z. a n. to nenařizuje. Účel ustanovení § 151, odst. 3, ex. ř.

zůstal nezměněn, totiž, aby byl šetřen zemědělský dlužník a by mu bylo umožněno po případě sklízni úrody hospodářsky se zotaviti (srv. Hora, Soustava ex. ř., str. 154). Majitelům městských domů, kteří nejsou hospodářsky závislí na takových událostech, jako jsou žně, zákon nepřiznal řečené výhody.

Čís. 15748.

Částečná sleva úroková, ujednaná s dlužníkem při poskytnutí zá-půjčky jako náhrada za trpění služebnosti, platí i pro úroky zavedené vládní vyhláškou č. 59/1933 Sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 15. ledna 1937, Rv II 269/35.)

Žalující záložna prodala žalovanému ideální polovici reality za 50.000 Kč. Žalovaný zaplatil před podpisem kupní smlouvy částku 20.000 Kč a zbytek se zavázal spláceti od 1. dubna 1929 v pololetních splátkách, vždy předem splatných po 1.500 Kč. Dále se zavázal nezaplacenou jistinu zúrokovati od 30. září 1928 8% úroky a platiti úroky v pololetních splátkách, vždy předem dne 1. dubna a 1. září v jednotlivém roce splatných. Za souhlasu žalobkynina měl žalovaný na základě zatímního ujednání ze dne 6. září 1928 platiti místo 8% úroků 6% úroky, a to po dobu, dokud nebude vymazána služebnost trpění chlěva ve prospěch manželů S-ových. Podle přednesu žalobkyně nezaplatil jí žalovaný splátku na jistinu ve výši 1.500 Kč, splatnou 1. dubna 1934 za pololetí od 1. dubna do 30. září 1934, a na zadrželých 5 $\frac{3}{4}$ % úrocích 921 Kč 10 h. Proti žalobě na zaplacení těchto částek namítl žalovaný, že podle vládního nařízení č. 59/1933 Sb. z. a n. činí nejvyšší úroková sazba, kterou žalující může na něm žádati, 5 $\frac{3}{4}$ % a že musí odpočísti slevu 2% jako náhradu za znehodnocení reality služebností. Podle odst. VIII kupní smlouvy z 15. listopadu 1928 bylo ujednáno, že za souhlasu žalobkyně mají kupitelé zúrokovati její pohledávku 6% úroky po dobu, než služebnost se stane bezpředmětnou anebo bude vymazána. Podle prozatímního ujednání bude žalobkyně počítati žalovanému pouze 6% místo pravidelného úroku po dobu trvání služebnosti. Poněvadž 2% sleva má býti odškodněním po dobu trvání služebnosti, musí žalující odpočítati 2% slevu od maximální zákonné úrokové sazby, takže může žádati jen 3 $\frac{3}{4}$ % úroky. Prvý soud přisoudil žalující 1.500 Kč s 3 $\frac{3}{4}$ % úroky ode dne 1. dubna 1934, zamítl však žalobu, pokud se domáhala zaplacení dalších 2% z této částky a z částky 921 Kč 10 h s 5 $\frac{3}{4}$ % úroky ode dne 9. května 1934. O d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby i pokud jí první soud zamítl. D ů v o d y: Přihlíží-li se k obsahu smlouvy z 15. listopadu 1928 i předchozího zatímního ujednání ze 6. září 1928, není pochyby o tom, že podle ujednání stran o úrokové sazbě místo »pravidelného úroku« měly úroky se zřetelem na váznoucí služebnost S-ových činiti jen 6% ročně po případě podle kupní smlouvy z 15. listopadu 1928 místo ujednané úrokové sazby 8% bylo dojednáno se zřetelem na váznoucí služebnost až do jejího vyma-